

ניצה אופק ז"ל

ניצה... "חשבתי שבגלגול האחרון
הידידות היא בלי כשפים, בלי שדים
בלי שמשות ובלו ירחים.
שלחיבה האחרונה יש גוון של טל.
חשבתי שהלב נח לו
על הר גבוה בצל שיחה חרישית
שמפליגה למרחקים,
שמחליפה צורת ונמוגה כענן.
שכחתי שליבי אסיר כאב
ובושות מרחם משחר,
שכחתי את כל הזעקות
שמנפשם באו אל קרבי.
ורציתי לגזור מן החרדות
עגול של שקט"...

ניצה, בלית ברירה, הייתי מקבל את מותך,
כפסיעה חרישית מתחמקת מאמת מרה.
כי יש סביבנו פריחה ניחוחה,
כי יש רוחות סתיו מתנגנות עריבות לשמיעה,
כי יש לרשותנו אותן אגדות מופלאות וטובות כשהן משייטות
על גבול המציאות והדמיון.

אינני בטוח למה ומדוע השנה האחרונה אוצרת בתוכה ימים נכספים.
יש בה בהרגשת הגעגועים אליך פרזת פשוטה אבל איכותית
של רגש ידידות נאסף ומתדפק על סף.

אני יודע שאם אשרבט כאן יצירת עומק פיוטית – זה לא יהיה לרוחך,
אני יודע שאם אמלמל כאן דיבור מופשט וציורי מדי – לא יהיה זה לטעמך.

ובכל זאת, באותם מקרים, מעטים מן הסתם, בהם אנחנו בשיחה ביחד,
מתגנב ללא יראה ובמידה לא מבוטלת, אותו רגש חזק ומיוחד,
לא מוסבר, של ידידות וחברותא.

אבל אז, דווקא אז,
בשקט הטוב והנעים של החברותא,
ברגעי הצחוק הבלתי מתחשבן זולת השמחה שבלב,
באה הריאלייה הצינית הצוננת,
תופסת גובה ומכה בדמיון להשתיקו – ואת אינך.

ניצה, היתה לך אי שם ילדות שלא הכרתי כלל,
היו בחלקך נעורים ובחרות אותם לא ידעתי.

כי ידעתך היטב בימים של התעלות בעשייה בפלר"ם במעגלים סגורים ובמעגלים הפתוחים
בעשייה הבלתי אפשרי כמעט, בחריצות והתמסרות ללא הרף, על אדמת ביתך שלך עצמך.
ודווקא כאן בהוויה שכזו עמוסה לא פשוטה קל ועיקר
היתה בליבך צהלה,
פניך היו טובים ומאירים, היית במיטבך!

ניצה, הייתה לנו מלכתחילה כברת דרך לעבור.
כל אחד מאתנו צריך לשמור על מה שהוא עצמו
ולשמור על רעיהו כבן בריתו.
בלי שמשטשטים, היו בינו חריקות ומכאובים
כמו שקורה בין אנשים.
אבל עמדו לנו לרשותנו
שתי נשמות רגישות של מתחשבים.
וכשהתנגנה חריקה והיה כאב אישי
פשוט באה לנו האהבה מבפנים
כחזקה על חלשים, חזקה בידועין
השתלטה וטרפה מחדש את הקלפים
ופסקה – מה טוב לכם,
כי כן, שניכם מנצחים.

במקום הזה, בתחום החצר הזו,
חרקו גלגלים בעמל,
נרקמה ידידות תוך עשייה
בהרבה שעות חרדה ותהייה.
וככל שרבו המשימות ונוספה עבודה
נמצאה לידידות שבינו שעתה היפה.

אני עומד מולך כילד נזוף ע"י תעתועים.
מה כאן המוות שלך, סדר עולמי חדש?

פשוט, "כאוס" מציאותי!

וה"כאוס" הזה מתנהל לו בהתרסה, באיצטלה רומנטית מושאלת מעמק זבולון
לצללית ההר, לאור הירח שיעלה ויפציע.

ניצה, את יודעת הנביא אמר: "והמשכיל בעת היא יידום"...
ואני שואל אותך, מי כאן משכיל לשתוק? מה פתאום להידום?
ואולי אכן כן – שייסכר הפה, ישותק המוח, שתתאבן הנשמה.

ליגאל, לאלון, להדר, לרותם,

על האדמה הזו משהוא השתבש!
המילים העתידות שלנו תשמענה ריקות יותר,
חלולות יותר, מתחמקות להן...

אסיים בתפילה: "... תן לנו שירי לב הנאמרים בדומיית לחש,
תן לנו זרועות כשורשים לחבוק את הקשה והפוצע,
תן לנו לילות סהורי תקווה אל מול אדמה גדולה ושותקת"...

שלום לעפרך,